

Krig, thi jeg veed ikke, at der siden 1856 er hændet noget Særdeles, der skulde berettigede os til nu at være misfornøiede med dette Skridt. Jeg veed ikke, om man nu overhovedet er kommen ud af den hele forkludrede Tilstand, hvori vi efterhaanden ere blevne vante til at leve, og som medfører, at mange af de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde med Hensyn til Ulemperne ved Udnævnelsen af Finantsministeren for Monarchiet til tillige at være Finantsminister for Kongeriget, ere rigtige, men han er ikke istand til at vise mig nogen Udvei for Bestyrelsen af vore finansielle Sager, uden at den medfører Ulemper, og jeg troer, at de mindste Ulemper følge af, at Finantsministeren, som har Pengene, møder her som den ansvarlige Minister. Ved at votere § 6 er der jo unægtelig, for at bruge et Udtryk af den ærede Rigsdagsmand for Hølsbøl Amts 2den Valgkreds, noget Halsbrækkende, idet man derved siger, at man vil paatage sig at betale en Sum, som en anden Autoritet bestemmer. Dette er i Grunden en Post, som gjør, at man ikke paa nogen Maade er Herre over Finantsvæsenet, thi vi skulde betale, hvad der fordres. Den ærede Finantsminister sagde vel, da han fremlagde dette Lovforslag, at hvad Kongerigets finansielle Tilstand angaaer, kunne vi med Rolighed see Fremtiden imøde, idet han meente, at naar de kommende Aar blere taalelige og der ikke blev Krig, var der ikke Noget at være urolig over for Kongerigets Finantsers Vedkommende. Nu vil jeg dog spørge den ærede Minister, om han mener, at vi kunne berolige os kun for de 60 pCt. eller for alle 100 pCt., thi dersom vi ikke kunne være rolige for denne § 6, der kræver af os hvilket som helst Beløb, en anden Autoritet maatte fordrø, saa kunne vi heller ikke være rolige for Kongerigets Finantsers; om de skulde have Overstud eller Understud, berøer paa den Sum, der paa den Maade vil blive fordret af os. Jeg vil ikke her bruge en Lignelse, som herved falder mig ind, idet vi alle tie stille og ikke indlade os paa at spørge Ministeriet om, hvorledes Forholdet egentlig vil stille sig; men jeg troer, det er rigtigt, om ikke aldeles nødvendigt, at vi, naar vi her forhandle om denne Lov og komme til den nævnte Paragraph, spørge Regjeringen

om, hvorledes den egentlig tænker sig, at Stillingen vil blive i det kommende Aar, hvori vi skulde yde dette Bidrag. Det er os jo Allesammen bekjendt, at man for indværende Aar ikke vil benytte det hele Beløb, som Rigsdagen eensgang har voteret; har nu Regjeringen den Tro, at man heller ikke i det kommende Aar vil komme til at bruge disse Penge, eller har Regjeringen den Tro, at man vil komme til at bruge endnu flere end de paaregnede 2,600,000 Rd.? Jeg er overbevist om, at Fleertallet i denne Forsamling, og jeg hører dertil, ingenlunde er Regjeringen fjendtlig fundet og ingenlunde vil berede den Vanstielighed; jeg holder mig altsaa ogsaa overbevist om, at naar vi blot kunne indsee, hvad der tjener til Landets Bedste, og blot kunne haabe, at det vil blive gennemført af Regjeringen, da er der intet Offer og ingen Smødekommene, som Regjeringen jo kan vente fra denne Forsamling; men det forekommer mig, at vi endnu leve i en altfor uvis Tilstand, og at vi billigtviis kunne vente nogen Forklaring af Hans Majestæts Regjering om vor nuværende Tilstand. Det kan ikke hjælpe at nægte, at der i hele Landet hersker en vis Misstemning, paa Grund af de senere Tilbragelser, de saakaldte Indrømmelser; der er en Frygt for, at man maaskee kunde finde paa endnu flere Indrømmelser, og det vilde derfor være ønskeligt, om Regjeringen maatte finde sig foranlediget til ligefrem at sige, hvorledes vore Sager egentlig staae. Hemmelighed er der jo ikke over dem, Hemmeligheden kan desuden ikke bevares, og vi, som her skulde forhandle de finansielle Spørgsmaal, ere, om ikke berettigede saa dog opfordrede til at spørge: Kan man tænke sig flere Indrømmelser, og i saa Fald, skal det være Indrømmelser med Rustninger eller uden Rustninger? Jeg foretrækker aldeles ingen Indrømmelser; men naar jeg er nødsaget til at gjøre dem, saa foretrækker jeg dem uden Rustninger, fordi man, naar der gjøres Indrømmelser, efterat Rustningerne ere foretagne, kommer til at tvivle paa, at Rustningerne have været alvorlig meente. Det, hvorpaa vi Alle maae haabe, er imidlertid det, at vi maae komme ud af den Tilstand, som det jo altid har været umuligt at holde, denne Tilstand med Forsøg paa en umulig Heelstat.